

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa W. B. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w I.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa
- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację W. B. B. od wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 28 października 2014 r. oddalającego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w I. o zadośćuczynienie, rentę i ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na

przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące rozstrzygnięcia, czy:

- w świetle przepisu art. 442 § 1 k.c. okres trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia powinno obliczać się od dnia wystąpienia szkody w sytuacji gdy powód dowiedział się o ujemnych następstwach zdarzeń, które miały miejsce podczas odbywania kary w zakładzie karnym, gdy nastąpił fakt powstania szkody - w lutym 2010 r.,

- fakt przeludnienia w celach w połączeniu z innymi niedogodnościami stanowił jeden czyn niedozwolony pozwanego trwający przez cały czas pobytu powoda w zakładzie karnym,

- w świetle przepisu art. 23 i 24 k.c. brak właściwego leczenia osadzonego w zakładzie karnym stanowi naruszenie dóbr osobistych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 kpc wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Musi to więc być zagadnienie nowe i nierozstrzygnięte w orzecznictwie, pozostające jednocześnie w bezpośrednim związku z treścią zaskarżonego orzeczenia i jego podstawą faktyczną i prawną. Strona, która powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego powinna

sprecyzować wyłaniające się w związku z nim wątpliwości interpretacyjne i przytoczyć na ich poparcie argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych. Uzasadnienia takiego nie przedstawia skarga kasacyjna powoda, w której znaczenie sformułowanych zagadnień prawnych nietrafnie wiąże skarżący z wagą podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów. Treść przedstawionych zagadnień, nie popartych argumentacją jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało wskazuje, że w istocie prowadzić mają one do uzyskania odpowiedzi, co do trafności rozstrzygnięcia, jakie zapadło w zaskarżonym wyroku, a nie wyjaśnienia abstrakcyjnych problemów nierozwiązanych w dotychczasowym orzecznictwie. W ramach tych zagadnień skarżący podejmuje przy tym niedozwoloną w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. próbę podważenia ustaleń faktycznych przyjętych w zaskarżonym wyroku.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bieżę pod rozwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. i art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2009 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (tekst. jedn. Dz. U. z 2016 r., p. 1150 ze zm.) orzeczono jak w sentencji.

